

DE VOORTDURENDE
EREDIENST IN HET
HEILIGDOM

Alfred E. Bouter

De voortdurende eredienst in het heiligdom

Studies in Exodus 25 tot 30

*De voortdurende eredienst in het heiligdom,
studies in Exodus 25 tot 30*

Copyright © Alfred E. Bouter
Bewerking en redactie: Hugo Bouter
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie 2014 Boeken om de Bijbel
Distributie: Johannes Multimedia - Doorn
ISBN/EAN 978-94-91797-00-2 Paperback
ISBN/EAN 978-94-91797-05-7 E-book
NUR 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Woord vooraf	9
1. In Gods heiligdom	
1.1. Inleiding	11
1.2. Het voedsel op de tafel van de toonbroden	13
1.3. De zorg voor de kandelaar	15
2. De man die Uw gunstgenoot is	
2.1. Het borstschild van de beslissing op Aärons hart	17
2.2. Het borstschild (vervolg).	20
2.3. De plaat aan de voorkant van de tulband op het hoofd van Aäron	22
3. Bij Uw altaren	
3.1. Het dagelijks brandoffer op het koperen altaar	25
3.2. Het welriekend reukwerk dat dagelijks werd ontstoken op het gouden altaar	28

Woord vooraf

Het woord ‘voortdurend’ of ‘geregeld’ komt herhaaldelijk voor in de aanwijzingen die God aan Mozes gaf in verband met het vervaardigen van de tabernakel in de woestijn, Gods heiligdom te midden van het verlost volk Israël. Het wordt in totaal *acht* keer genoemd in Exodus 25-30 in verband met de heilige voorwerpen in de tabernakel en met de kleding van de hogepriester.

In hoofdstuk 1 denken we na over twee voorwerpen in het heilige, te weten de tafel van de toonbroden en de gouden kandelaar.

In hoofdstuk 2 staan wij speciaal stil bij de kleding van de hogepriester, nl. het borstschild en de gouden plaat op zijn voorhoofd, waarbij opnieuw weer de nadruk wordt gelegd op het *voortdurende* karakter van de dienst in Gods heiligdom.

In hoofdstuk 3 gaat het om de dienst bij de beide altaren, het koperen brandofferaltair in de voorhof en het gouden reukofferaltair dat vóór het voorhangsel stond.

Het voornaamste doel van deze voorschriften was te garanderen dat de dienst aan God in het heiligdom altijd instandgehouden zou worden.

Het was een altijddurende inzetting voor de Israëlieten, letterlijk een *eeuwige* verordening (Ex. 27:21; Lev. 24:3b, 9 HSV). Het was een heilige plicht voor een priesterlijk volk en een voorrecht dat voortdurend werd genoten door hen die in Zijn tegenwoordigheid konden naderen, en dit geldt in figuurlijke zin ook voor ons die door Christus nu tot priesters zijn gemaakt voor Zijn God en Vader.

Gouda, voorjaar 2014

1. In Gods heiligdom

1.1. Inleiding

Het woord ‘voortdurend’ of ‘geregeld’ komt herhaaldelijk voor in de aanwijzingen die God aan Mozes gaf in verband met het vervaardigen van de tabernakel in de woestijn, Gods heiligdom te midden van het verlore volk Israël. Het wordt in totaal *acht* keer genoemd in Exodus 25-30 in verband met de heilige voorwerpen in de tabernakel en met de kleding van de hogepriester:

1. het brood dat wekelijks op de tafel van de toonbroden werd gelegd in het heilige (25:30);
2. het licht dat op de zevenarmige kandelaar (menora) moest branden van de avond tot de morgen (27:20);
3. het borstschild (de borsttas) van de beslissing die Aäron op zijn hart moest dragen, wanneer hij in het heiligdom kwam (28:29-30);
4. de plaat van zuiver goud op de voorkant van de tulband die de hogepriester op zijn voorhoofd droeg (28:36-38);

5. het dagelijks of voortdurend brandoffer dat in de morgen en tegen het vallen van de avond werd gebracht op het koperen altaar in de voorhof (29:38, 42);
6. het welriekend reukwerk dat tweemaal per dag werd ontstoken op het reukofferaltaar dat vóór het voorhangsel stond (30:1-8). In dit geval wordt in de NBG-vertaling het woord 'bestendig' gebruikt: een bestendig oftewel voortdurend reukwerk (30:8; vgl. HSV).

Het voornaamste doel van deze voorschriften was natuurlijk te garanderen dat de dienst aan God in het heiligdom instandgehouden zou worden. Het was een heilige plicht voor een priesterlijk volk en een voorrecht dat voortdurend werd genoten door hen die in Zijn tegenwoordigheid konden naderen, en dit geldt in figuurlijke zin ook voor ons die door Christus tot priesters zijn gemaakt voor het aangezicht van Zijn God en Vader (Openb. 1:6).

*‘En u zult op de tafel geregeld toonbrood
leggen voor Mijn aangezicht’.*

Exodus 25:30

1.2. Het voedsel op de tafel van de toonbroden

De tabernakel in de woestijn werd gebouwd met het speciale doel dat God onder Zijn volk zou kunnen wonen en in hun midden zou worden verheerlijkt. De onderdelen ervan illustreren diverse aspecten van de Persoon en het werk van Christus, en van de waarheid van de Gemeente als het huis van God hier op aarde. Het is Gods verlangen dat deze dingen *voortdurend* worden gezien te midden van de Zijnen. Wat betreft de tafel van de toonbroden: de broden of koeken die erop werden gelegd, werden van fijn meel gebakken en bedekt met zuivere wierook (Lev. 24:5-7). Het meel symboliseert de volmaaktheid van Christus' mensheid als de vrucht van de aarde. De twaalf koeken vertegenwoordigen het hele volk van God, zoals God het ziet in Christus. Het leven van Christus wordt zichtbaar in de Zijnen, en zij zijn aangenaam gemaakt in Hem. De koeken werden elke sabbatdag ververst en opnieuw in twee rijen van zes op de reine tafel geplaatst voor het aangezicht van de HERE. Het weggenomen brood was voor Aäron en zijn zonen, en het moest op een heilige plaats worden gegeten. Het was een altoosdurende inzetting (Lev. 24:8-9).

Laten wij deze dingen nu toepassen op onszelf als christenen. Alle ware gelovigen zijn opnieuw geboren; ze hebben een nieuwe natuur ontvangen en zijn leden van het volk van God op aarde. Het is een vreugde voor het hart van God de heerlijkheid van Christus Zelf in Zijn kinderen hier op aarde weerspiegeld te zien door de kracht van de Heilige Geest die in ons woont.

De tafel van de toonbroden is eveneens een beeld van Christus, en wel als de Onderhouder van Zijn volk. Hij draagt en schraagt de Zijnen in de tegenwoordigheid van God in het heiligdom. Wij zijn in Christus voor Gods aangezicht gebracht, en ter gedachtenis vóór Hem geplaatst. Zo doen de broden Hem denken aan de schoonheid van Christus in Zijn leven op aarde, zoals die wordt weerspiegeld in de Zijnen. God wil dat dit zo blijft totdat de Heer terugkomt. Elke sabbat werden de broden ververst, terwijl die van de afgelopen week door de priesters werden gegeten. Wat voedsel voor God Zelf is en tot Zijn welbehagen dient, is ook voortdurend het voedsel voor Zijn priesters. Wat een wonderbaar voorrecht!

‘U zult de Israëlieten bevelen dat zij u brengen zuivere olie, uit gestoten olijven, voor het licht, om voortdurend een lamp te kunnen laten branden.’

Exodus 27:20

1.3. De zorg voor de kandelaar

Tijdens de reis door de woestijn moest het dienstwerk in de tabernakel doorgaan, zelfs gedurende de nacht. De hele tentwoning was een voorstelling, een schaduw van de hemelse dingen, zoals God aan Mozes had getoond op de berg (Hebr. 8:5). Wij zijn als gelovigen ook op reis door de wereld, die geestelijk gesproken een woestijn is die ons hart niets te bieden heeft en die Christus heeft buitengeworpen. Maar zelfs in de nacht van Christus' verwerping verwacht God van Zijn volk dat de dienst in het heiligdom blijft functioneren en de priesters en de Levieten worden voorzien van alles wat hiertoe nodig is. Zo kregen de Israëlieten het bevel zuivere olijfolie te brengen voor het licht, om voortdurend een lamp – de kandelaar – te kunnen laten branden. De zevenarmige kandelaar is een beeld van de opgestane en verheerlijkte Heer als de Bron van licht en leven, in de volheid en de kracht van de Heilige Geest. Er worden geen maten van de kandelaar vermeld, maar alleen het gewicht: van één talent zuiver goud moest men hem maken (ca. 30 kg).

Als wij dit op onszelf toepassen in de huidige genadetijd, dan zien wij dat God van ons verwacht dat wij de dingen die Hij ons heeft geschonken beschikbaar zullen stellen voor de dienst in het heiligdom. Wij hebben de Heilige Geest ontvangen, die ons de dingen van Christus, de Gezalfde, meedeelt en ons in de hele nieuwtestamentische waarheid leidt (Joh. 14:17; 16:13-15;

Rom. 5:5). De Geest van de waarheid doet ook het licht van de waarheid in en door ons schijnen. De olie die uit de olijvenpers tevoorschijn was gekomen, moest zuiver en rein blijven en zo worden gebruikt 'voor het licht' (het woord 'licht' komt zeven keer voor in de Hebreeuwse tekst in Exodus). De term 'om te kunnen laten branden' is hetzelfde werkwoord dat bij het brandoffer wordt gebruikt en dan wordt weergegeven door 'in rook doen opgaan'. Dit bepaalt ons bij de Heer Jezus, die naar de hemel is opgevaren op grond van Zijn volbrachte werk op aarde. Hij is het ware brandofferaltaar, en ook het ware brandoffer dat een liefelijke reuk voor de HERE deed *opgaan* vanaf het kruis.

Het branden van de menora, de kandelaar met zijn zeven lampen, was allereerst tot Gods eer. Het is licht in Zijn tegenwoordigheid, want in Hem is in het geheel geen duisternis. Het licht was ook nodig voor de priesters, die dienst deden gedurende de nacht (Lev. 24:2-4). De laatste bedevaartspsalme (pelgrims- of opgangslied) begint met de woorden: *'Komt, prijst de HERE, alle gij knechten des HEREN, die des nachts in het huis des HEREN staat'* (Ps. 134:1). Deze dienst moest voortdurend plaatsvinden, van de avond tot de morgen, voor het aangezicht van de HERE (Ex. 27:21). En zo is het ook in het huis van God vandaag, namelijk de Gemeente van de levende God, die de pilaar en grondslag van de waarheid is (1 Tim. 3:15). Totdat de Heer komt en de dag aanbreekt!

2. De man die Uw gunstgenoot is

‘Zo zal Aäron de namen van de zonen van Israël in het borstschild van de beslissing op zijn hart dragen, wanneer hij in het heiligdom komt, tot een voortdurende gedachtenis voor het aangezicht van de HERE.’

Exodus 28:29

2.1. Het borstschild van de beslissing op Aärons hart

God had tegen Farao gezegd: *‘Israël is Mijn eerstgeboren zoon; daarom zeg Ik u: laat Mijn zoon gaan, opdat hij Mij dient’* (Ex. 4:22-23). Na de tien plagen werd Israël verlost van de slavernij in Egypte, zodat ze de HERE konden dienen. Maar na hun bevrijding en de doortocht door de Schelfzee werd het tijdens de woestijnreis steeds meer duidelijk dat zij niet in staat waren Hem te dienen. Het volk faalde jammerlijk, hoewel het drie keer had gezegd: *‘Alles wat de HERE gesproken heeft, zullen wij doen’*

(Ex. 19:8; 24:3, 7). De kerkgeschiedenis toont dat ons falen als christenen eigenlijk nog groter is geweest (vgl. Openb. 2 en 3). Want wij hebben als gelovigen nu de persoonlijke inwoning van de Heilige Geest, die ons daadwerkelijk in staat stelt God te dienen. Maar de boodschap van de Heer voor de gemeente in Laodicea laat zien dat Hij in feite buiten staat en verworpen is door de belijders die leven in de eindfase van het christelijk getuigenis op aarde (Openb. 3:14-21).

Maar als wij de dingen zien in het licht van bovengenoemd vers uit Exodus 28, dan leren wij iets bijzonders. Hoe de toestand van Gods volk ook mag zijn, en hoe ernstig het falen ook is, de namen van de Israëlieten werden door de hogepriester toch constant op zijn schouders gedragen en zo voor het aangezicht van God gebracht. Want de namen van de twaalf stammen waren naar de volgorde van hun geboorte gegraveerd op twee edelstenen, die bevestigd werden op de schouderstukken van de efod (Ex. 28:11-12). Hun namen waren tevens gegraveerd op twaalf edelstenen die de hogepriester droeg in het borstschild van de beslissing op zijn hart (Ex. 28:29). Is er een plek die veiliger en intiemer is dan op het hart van Aäron?

God wilde voortdurend aan deze namen worden herinnerd, en dat ondanks het falen van Zijn volk – hoewel dit nooit ten koste ging van Zijn heiligheid en Zijn goddelijke rechten. De namen werden immers gedragen in het borstschild van de *beslissing*. Dit waren echter de besluiten van Zijn liefdevolle hart voor Zijn volk! Inderdaad faalde het volk telkens opnieuw, en zelfs Mozes – de meest zachtmoedige man op aarde – overtrad Gods gebod (Num. 20:12). Maar als de hogepriester het heiligdom betrad, droeg hij elke dag deze namen op zijn hart in de tegenwoordigheid van God. Het diende dan ook tot een voortdurende gedachtenis voor het aangezicht van de HERE.

Zo is de Heer Jezus nu als de grote Priester in het hemelse heiligdom, om de Zijnen daar te vertegenwoordigen. Hij ondersteunt ons vanuit de tegenwoordigheid van God en voorziet ons van alles wat nodig is voor de reis door de 'woestijn' van deze wereld. Hij is in staat ons volledig te behouden, omdat Hij *altijd* leeft om voor ons tussenbeide te treden (Hebr. 7:25).

‘En u zult in het borstschild van de beslissing de Urim en de Tummim leggen; zij zullen op het hart van Aäron zijn, wanneer hij voor het aangezicht van de HERE komt, en Aäron zal de beslissing voor de Israëlieten voortdurend op zijn hart dragen, voor het aangezicht van de HERE’.

Exodus 28:30

2.2. Het borstschild (vervolg)

De aanwijzingen in deze verzen van Exodus 28 vormen de derde en de vierde keer dat er in deze hoofdstukken sprake is van een continue praktijk, een onderdeel van de *voortdurende* eredienst in het heiligdom. Het gaat in beide gevallen om het borstschild van de beslissing, dat bij de priesterlijke efod hoorde. Wij zien hier dat de HERE door middel van de Urim (d.i. ‘lichten’) en de Tummim (d.i. ‘volmaaktheden’) – waarschijnlijk edelstenen die in een zak of een plooi van het borstschild werden bewaard – Zijn wil bekend maakte. Hoe dat precies gebeurde, weten wij niet; maar de hogepriester gebruikte de stenen om antwoord van God te krijgen (Num. 27:21; Deut. 33:8).

Een negatief voorbeeld hiervan vinden wij in de geschiedenis van koning Saul, die geen antwoord meer kreeg van God – zelfs toen de priester de efod gebruikte (1 Sam. 14:18-19 LXX-vert.; 28:6). Het is interessant dat het woord Urim begint met de eerste letter van het Hebreeuwse alfabet, terwijl het woord Tummim met de laatste letter ervan begint. Dit geeft misschien aan dat God in iedere situatie in staat was Zijn wil kenbaar te maken via de priester die Hij had aangewezen. De Urim en de Tummim worden hier gekoppeld aan ‘de beslissing voor de Israëlieten’, d.i. de bekendmaking van wat goed en rechtmatig voor Gods volk

is. De stenen waren in de borsttas voortdurend op het *hart* van de hogepriester, zodat de goddelijke beslissingen niet konden worden losgemaakt van de gevoelens van zijn hart.

Dit bepaalt ons bij het feit dat God *licht* is, maar ook dat Hij *liefde* is (1 Joh. 1:5; 4:8, 16). Zijn wil is altijd wijs en heilig, en Hij handhaaft Zijn unieke rechten. Maar Zijn beslissingen staan niet los van Zijn liefdevolle hart, evenals Aäron de beslissing voor de Israëlieten voortdurend op zijn hart droeg, '*voor het aangezicht van de HERE*'. Alles gebeurde in de tegenwoordigheid van Jahweh, die een bijzondere relatie had met het volk dat Hij had verlost. Het Nieuwe Testament leert ons dat de Heer Jezus nu leeft in Gods onmiddellijke nabijheid, en dat Hij ons vanuit de heerlijkheid ondersteunt als de Hogepriester van onze belijdenis. Hij treedt voor ons tussenbeide en waarborgt ook Gods soevereine rechten met betrekking tot Zijn volk (Hebr. 3:1; 4:14-16).

‘Zij zal op het voorhoofd van Aäron zijn, en Aäron zal de schuld dragen, gelegen in de heilige dingen die de Israëliëten heiligen bij al de gaven van hun heilige dingen; ja, zij zal voortdurend op zijn voorhoofd wezen, zodat zij welgevallig zijn vóór het aangezicht van de HERE.’

Exodus 28:38

2.3. De plaat aan de voorkant van de tulband op het hoofd van Aäron

Toen Mozes veertig dagen lang op de berg was, gaf God hem uitvoerige aanwijzingen ten aanzien van de bouw van de tabernakel en het dienstwerk daarin, met inbegrip van de kleding en de taken van de hogepriester. Bovengenoemd vers bevat de vijfde aanwijzing in deze hoofdstukken t.a.v. iets dat *voortdurend* diende te gebeuren. Het gaat in dit geval om de gouden plaat (ook wel heilige diadeem of kroon genoemd in Exodus 29:6), die moest worden vastgemaakt aan de tulband en waarop de woorden stonden gegraveerd: *Aan de HERE gewijd (De HERE heilig)* (Ex. 28:36). Deze gouden plaat of kroon moest voortdurend op het voorhoofd van Aäron zijn als hij dienst deed in het heiligdom. De plaat was met een blauwpurperen snoer aan de tulband bevestigd, wat ons herinnert aan de kleur en de dingen van de *hemel*.

Wat is de betekenis van dit voorschrift? Alles wat de Israëliëten deden in gehoorzaamheid aan de aanwijzingen die God gaf, werd niettemin uitgevoerd door zondige mensen. Maar dankzij de gouden plaat lette God niet op hun tekortkomingen, mits zij Hem dienden met gehoorzame en toegewijde harten. De HERE kan niet voorbijgaan aan opzettelijke zonden, maar Hij is genadig

ten aanzien van tekortkomingen. Dit gebeurt niet omdat Hij er niet om geeft, dat zou een verkeerde conclusie zijn! Maar Hij is verdraagzaam met het oog op onze gebreken bij het dienen van Hem, omdat Hij de dingen wel ziet die wij over het hoofd zien. Door middel van de gouden plaat nam Aäron de schuld weg, die veroorzaakt werd door het falen (de ongerechtigheid) bij het afzonderen van de heilige dingen en het offeren van de gaven die de Israëlieten aan God brachten in overeenstemming met Zijn wil.

Het falen dat ons mensen nu eenmaal eigen is, zelfs bij het dienen van God, werd dus goedge maakt door de gouden plaat op het voorhoofd van Aäron. Dit spreekt van de kracht van de voorbede van onze Heer, die nu gekroond is met eer en heerlijkheid in de hemel. De plaat of kroon was *voortdurend* op het voorhoofd van de hogepriester! Op die manier kon God Zijn volk aannemen en was hun dienst welgevallig voor Hem. Wij weten dat God ons nu aangenaam heeft gemaakt in de Geliefde (Ef. 1:6), die de Bedienaar is van het hemelse heiligdom en van de ware tabernakel (Hebr. 8:2). De heilige kroon van de verheerlijkte Christus, die Hij *altijd* op Zijn voorhoofd draagt, maakt ons falen in de dienst weer goed.

3. Bij Uw altaren

‘Dit nu is het wat u op het altaar moet bereiden: elke dag twee lammeren van een jaar oud, en dat voortdurend (...). Het moet een voortdurend brandoffer zijn, al uw generaties door, bij de ingang van de tent van ontmoeting, voor het aangezicht van de HERE. Daar zal ik u ontmoeten om daar met u te spreken’.

Exodus 29:38, 42 HSV

3.1. Het dagelijks brandoffer op het koperen altaar

Het dagelijks morgen- en avondoffer op het brandofferaltaar in de voorhof van de tabernakel moest elke dag worden gebracht; het mocht nooit worden onderbroken. Het feit dat dit offer *voortdurend* diende te worden gebracht, wordt tweemaal genoemd in de bovengenoemde verzen van Exodus 29. Het dagelijks brandoffer was van fundamenteel belang, want het vormde de morele en wettelijke grondslag waarop God te midden van Zijn verlore volk kon blijven wonen. Zowel het morgenoffer (om negen uur ‘s morgens) als het avondoffer, dat

in de avondschemering (letterlijk: *tussen de twee avonden*) werd bereid, waren brandoffers van éénjarige lammeren. Ze moesten gaaf zijn, zonder gebrek. Deze offeranden vormden het middel om vrij tot God te kunnen naderen, want ze worden hier duidelijk verbonden met de ingang van de tent der samenkomst en het wonen van God bij Zijn volk (Ex. 29:42-46).

In alle opzichten werd voldaan aan de rechtvaardige eisen van de HERE, en alles vond plaats *voor Zijn aangezicht*. Op grond hiervan zei God tegen Mozes dat Hij hem daar kon ontmoeten en daar met hem kon spreken (Ex. 29:42). Later gebeurde dit ook vaker en sprak God tot Mozes vanaf het verzoendeksel (Num. 7:89; vgl. Ex. 25:22), terwijl wij eveneens lezen dat Mozes van mond tot mond met de HERE sprak (Num. 12:8). Dit is een mooie illustratie van de vrijheid die wij nu als gelovigen bezitten, doordat wij aangenaam gemaakt zijn in de Geliefde. Wij mogen voortdurend tot God komen en met Hem spreken in onze gebeden en onze aanbidding.

Bovenstaande verzen tonen ons dat deze bijzondere voorrechten nooit kunnen worden losgemaakt van het wonderbare verzoeningswerk dat eens voor altijd is volbracht op het kruis van Golgota. De maten van het brandofferaltaar spreken ervan dat het offer voldoet aan Gods rechtvaardige eisen (*drie* el hoog), en tegelijk ook voorziet in de behoeften van de mens en in diens verantwoordelijkheid tegenover God, die in het getal *vijf* tot uitdrukking wordt gebracht (Ex. 27:1). De kracht van het werk van Christus en van de aangeboden verzoening is universeel, daarvan getuigen de *vier* horens op de *vier* hoeken van het altaar (Ex. 27:2). Bij het altaar vindt onze onrustige ziel een rustplaats (Ps. 84:4). In nieuwtestamentische zin spreekt het brandofferaltaar ook nog van 'de tafel van de Heer', en van onze 'altaardienst' als

offeraars en priesters (Ezech. 44:15-16; Mal. 1:7; 1 Kor. 10:18, 21; Hebr. 13:10, 15; 1 Petr. 2:5).

Bij het brandoffer hoorde een spijsoffer van fijn meelbloem (Ex. 29:40), dat ons doet denken aan de volmaakte mensheid van Christus. Het fijne meel werd aangemaakt met olijfolie, wat spreekt van de werking van de Heilige Geest. Jezus' komst was voorzien in de Schrift door de Heilige Geest. Hij werd door de Geest verwekt, bewaard en geleid; en Hij werd gezalfd met de Geest. Bovendien vonden Zijn offer, Zijn opstanding uit de doden en Zijn verheerlijking plaats in de kracht van de Heilige Geest. Het brandoffer ging ook nog vergezeld van een plengoffer van wijn (dat spreekt van vreugde en toewijding tot in de dood), en alles steeg op tot een liefelijke reuk voor God (Ex. 29:41). God is volkomen verheerlijkt door het offer van Zijn Zoon, en dat is de grondslag van onze eeuwige zegen en blijdschap (Joh. 17).

*'Dan ga ik op tot Gods altaren, tot God,
mijn God, de Bron van vreugd'.*

‘Aäron nu zal daarop welriekend reukwerk in rook doen opgaan; elke morgen, wanneer hij de lampen in orde maakt, zal hij het in rook doen opgaan. Ook wanneer Aäron de lampen aansteekt in de avondschemering, zal hij het in rook doen opgaan voor het aangezicht van de HERE als een bestendig (of: voortdurend) reukwerk voor uw geslachten.’

Exodus 30:7-8

3.2. Het welriekend reukwerk dat dagelijks werd ontstoken op het gouden altaar

In het heilige bevond zich – vlak vóór het voorhangsel – het gouden altaar waarop Aäron welriekend reukwerk in rook moest doen opgaan. De hogepriester had de opdracht dit elke morgen te doen, en opnieuw in de avondschemering, op de tijd dat ook de lampen van de kandelaar in orde werden gebracht en buiten in de voorhof het dagelijks brandoffer werd gebracht. Dit altaar was relatief klein, slechts één el in het vierkant, maar twee el hoog (d.i. een halve el hoger dan de andere voorwerpen binnenin het heiligdom). Het spreekt van Christus als de grondslag van onze eredienst in het heiligdom, want alleen *door Hem* kunnen wij als priesters tot God komen in gebed en aanbidding. Hij draagt en schraagt dit dienstwerk in het heilige en geeft kracht aan onze gebeden.

Het reukofferaltaar diende ertoe om tweemaal per dag reukwerk te ontsteken in een vuurpan met brandende kolen, die van het brandofferaltaar werden genomen. Het avondoffer vond plaats tegen het vallen van de avond, ca. 3 uur ‘s middags. Dan werden ook de lampen op de kandelaar ontstoken, die ‘s morgens al door de hogepriester waren nagekeken en in orde waren gebracht

(Ex. 30:7-8). Later werd dit werk gedaan door een priester die door middel van het lot werd aangewezen, volgens de regel van de priesterdienst. Dit was het geval met Zacharias, de vader van Johannes de Doper (Luc. 1:9). De tijd van het avondoffer was tevens de tijd van het gebed, zoals Lucas toont in zijn geschriften (Luc. 1:10; Hand. 3:1). Op het uur van het reukoffer stond het volk buiten op het tempelplein te bidden. En het gebed wordt wel vaker in de Schrift verbonden met reukwerk (Ps. 141:2; Openb. 5:8; 8:3-4).

Bovengenoemde verzen in Exodus 30 bevatten de laatste instructie waarbij de HERE speciaal aangaf dat iets *voortdurend* moest plaatsvinden. Het gaat dan steeds om dingen die van bijzondere waarde voor Hem waren. Hier leren wij dat het een *bestendig* of *voortdurend* reukwerk was, dat moest worden ontstoken op de tijd dat ook de lampen in het heilige werden verzorgd. In het heilige schijnt het licht, en dit is de plek om reukoffers te brengen. Het werkwoord voor het ontsteken van reukwerk is hetzelfde dat wordt gebruikt voor het in rook doen opgaan van de brandoffers op het brandofferaltaar, tot een liefelijke reuk – een rustgevende geur – voor de HERE. Zoals gezegd, moest het vuur om het reukwerk te ontsteken afkomstig zijn van het brandofferaltaar (vgl. Ex. 30:9; Lev. 6:9, 12-13; 16:12). Toen de beide zonen van Aäron, Nadab en Abihu, tijdens de periode dat de tabernakel werd ingewijd ‘vreemd vuur’ gebruikten, werden zij ten gevolge van hun ongehoorzaamheid gedood (Lev. 10:1-2).

Het voortdurende reukwerk moest worden geofferd ‘voor het aangezicht van de HERE’ (Ex. 30:8). Het gebeurde in *Zijn* tegenwoordigheid, tot *Zijn* welgevallen en in overeenstemming met *Zijn* aanwijzingen. Laten wij ook steeds deze dienst verrichten, niet met behulp van beelden en schaduwen van de

hemelse dingen, maar door het hemelse heiligdom binnen te gaan langs de nieuwe en levende weg die Christus voor ons heeft ingewijd en zó door Hem de Vader te aanbidden in geest en waarheid (Joh. 4:23; Hebr. 10:19-22).

*‘Laat mijn gebeden en handen, Heer, tot U zijn geheven,
tot U zijn gericht als reukwerk voor Uw aangezicht,
als offers die des avonds branden’.*

Voor meer informatie over nieuwe uitgaven en voor bestellingen:

Johannes Multimedia,
Postbus 31,
3940 AA Doorn/Nederland.

Telefoon: +31 (0)343 412857
E-mail: johannes.multimedia@solcon.nl
www.johannes-multimedia.nl